

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 787/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. októbra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval návrh [REDACTED], na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/11/16/K zo 16. júna 2016 prijatého podľa ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. a takto

r o z h o d o l :

Návrh [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 27. septembra 2016 doručený návrh [REDACTED] (ďalej aj „navrhovateľka“), na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej aj „výbor pre nezlučiteľnosť funkcií“ alebo „výbor“) sp. zn. VP/11/16/K zo 16. júna 2016 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) prijatého podľa ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“ alebo „ústavný zákon“).

Navrhovateľka tvrdí, že výbor pre nezlučiteľnosť funkcií začal voči nej konanie pre podozrenie z porušenia povinnosti vyplývajúcej z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu z dôvodu nepredloženia písomného oznámenia funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov (ďalej len „písomné oznámenie“) počas výkonu funkcie verejného funkcionára do 31. marca neoprávnene. Navrhovateľka v tejto súvislosti argumentuje, že písomné oznámenie doručila 31. marca 2016 elektronicky na e-mailovú adresu predsedu výboru pre nezlučiteľnosť funkcií. Argumentuje ďalej, že s rozhodnutím výboru pre nezlučiteľnosť funkcií zo 16. júna 2016, ktorým jej bola uložená pokuta v sume 1 961 €, nesúhlasí, keďže *„bolo dvakrát potvrdené zo strany predsedu Výboru Národnej rady SR pre nezlučiteľnosť funkcií [REDAKOVANÉ], že som si splnila povinnosť podľa článku 7 ods. 5 písm. e) Ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení Ústavného zákona č. 545/2005 Z. z., podľa ktorého Oznámenie podľa odseku 1 podáva iný verejný funkcionár určenému výboru Národnej rady Slovenskej republiky... a z toho jasne vyplýva, že Oznámenie som zaslala v lehote do 31. 03. 2016 Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií. Je nepochybné, že v samotnom obsahu... listu Výboru Národnej rady SR pre nezlučiteľnosť funkcií: druhý odsek, druhá veta a štvrtý odsek, mi túto skutočnosť potvrdil aj Výbor... Je to dôkaz o splnení mojej oznamovacej povinnosti podľa článku 7 ods. 5 písm. e)...“.*

Navrhovateľka ďalej vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu výboru pre nezlučiteľnosť funkcií zo 16. júna 2016 formuluje námietku, že neobsahuje v rozpore s čl. 9 ods. 9 ústavného zákona konštatovanie, že bolo prijaté *„najmenej trojpätinovou väčšinou prítomných členov výboru. To znamená, že sa konanie voči mojej osobe zastavuje“.*

Navrhovateľka na základe argumentácie uvedenej vo svojom návrhu navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že rozhodnutím výboru pre nezlučiteľnosť funkcií zo 16. júna 2016 došlo k porušeniu čl. 9 ods. 9 ústavného zákona, a konanie vo veci navrhovateľky zastavil.

II. Skutkový stav

Pri príprave predbežného prerokovania návrhu navrhovateľky ústavný súd zistil tieto skutočnosti:

1. Uznesením výboru pre nezlučiteľnosť funkcií č. 13 z 18. mája 2016 bolo voči verejnej funkcionárke [REDAKOVANÉ], bývalej poslankyni Národnej rady Slovenskej republiky, začaté konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona za porušenie povinnosti podať písomné oznámenie do 31. marca za predchádzajúci kalendárny rok podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona z dôvodu, že písomné oznámenie podala až 3. apríla 2016.

2. Listom z 19. mája 2016 navrhovateľka predsedovi výboru pre nezlučiteľnosť funkcií v reakcii na mediálne zverejnenie informácie o tom, že „nepodala majetkové priznanie“, oznámila, že „e-mailom v pripojenej prílohe poslala *Oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov verejných funkcionárov*“. Navrhovateľka zároveň predsedu výboru pre nezlučiteľnosť funkcií požiadala o nápravu chyby o nepravdivom informovaní a o verejné ospravedlnenie.

3. Listom z 24. mája 2016 navrhovateľka predsedovi výboru pre nezlučiteľnosť funkcií opätovne oznámila, že 31. marca 2016 „e-mailom v pripojenej prílohe poslala *Oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov verejných funkcionárov*“.

4. V reakcii na list navrhovateľky z 19. mája 2016 predseda výboru pre nezlučiteľnosť funkcií v liste z 1. júna 2016 okrem iného uviedol: «*Tak, ako uvádzate vo svojom liste, oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov verejných funkcionárov... ste skutočne zaslali dňa 31. marca 2016 mailom, ale na mailovú adresu poslanca Národnej rady Slovenskej republiky. Podľa čl. 7 ods. 5 písm. e) ústavného zákona... iný verejný funkcionár, v tomto prípade aj poslanec Národnej rady Slovenskej republiky, podáva oznámenie určenému výboru Národnej rady Slovenskej republiky, t. z. Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“). Oznámenie, ktoré ste zaslali mailom na adresu poslanca Národnej rady Slovenskej republiky a nie výboru, nebolo možné považovať za doručené, keďže oznámenie verejní funkcionári podávajú v zmysle ústavného zákona cestou buď prostredníctvom pošty, kde je*

rozhodujúci dátum na poštovej pečiatke, príp. v zmysle podrobnejších pravidiel výboru cestou podateľne Kancelárie Národnej rady Slovenskej republiky. V tomto prípade je možné podať oznámenie aj elektronicky, ale oznámenie musí obsahovať zaručený elektronický podpis, čo sa vo Vašom prípade nestalo.»

5. Uznesením č. 39 zo 16. júna 2016 výbor pre nezlučiteľnosť funkcií konštatoval, že navrhovateľka nepodala písomné oznámenie podľa čl. 7 ústavného zákona v lehote ustanovenej v označenom ustanovení, čím porušila povinnosť ustanovenú v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, a navrhovateľke uložil v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona pokutu v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára. Označeným uznesením výbor pre nezlučiteľnosť funkcií zároveň poveril jeho predsedu prípravou, vyhotovením a doručením písomného rozhodnutia v súlade s čl. 9 ods. 6 ústavného zákona.

6. Rozhodnutím výboru pre nezlučiteľnosť funkcií zo 16. júna 2016 bolo konštatované, že navrhovateľka nepodala písomné oznámenie podľa čl. 7 ústavného zákona v lehote ustanovenej v označenom ustanovení, čím porušila povinnosť ustanovenú v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, v dôsledku čoho jej bola v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona uložená pokuta v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejnej funkcionárky, teda v sume 1 961 €. V napadnutom rozhodnutí výboru pre nezlučiteľnosť funkcií sa najmä uvádza: „Výbor... zistil, že verejná funkcionárka skutočne zaslala mail dňa 31. 3. 2016 na mailovú adresu predsedu výboru ako poslanca Národnej rady Slovenskej republiky ([REDAKOVANÉ]), čo je mailové označenie pre doručovanie elektronickej pošty pre asistentov poslancov Národnej rady Slovenskej republiky. Výbor takisto zistil, že jediné písomné podanie zodpovedajúce požiadavkám čl. 7 ods. 1 ústavného zákona bolo vykonané poštou dňa 3. apríla 2016. Výbor má z doterajšej rozhodovacej praxe za to, že verejný funkcionár podáva oznámenie v zmysle čl. 7 ods. 5 písm. e) ústavného zákona určenému výboru Národnej rady Slovenskej republiky buď do podateľne Kancelárie Národnej rady Slovenskej republiky alebo poštou, a nie na mailovú adresu poslanca Národnej rady Slovenskej republiky alebo jeho asistenta. Z uvedeného vyplýva, že výbor mohol akceptovať za správne doručené oznámenie len to, ktoré bolo výboru doručené poštou s poštovou pečiatkou zo dňa 3. apríla 2016, čo znamená, že oznámenie bolo podané oneskorene, keďže bolo podané po termíne 31. marec 2016. Pre záver výboru bola rozhodujúca skutočnosť, že adresátom oznámenia nebol výbor, ale individuálny poslanec

Národnej rady Slovenskej republiky a oznámenie bolo odoslané na mailovú adresu poslanca Národnej rady Slovenskej republiky, a nie výboru ako orgánu určenému na podávanie oznámení verejnými funkcionármi, ktorí patria do pôsobnosti výboru.“

III.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

Podľa § 73a ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sa konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

V súlade s § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov alebo s osobitným predpisom,

rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Podľa uznesenia sp. zn. PLz. ÚS 1/07 z 2. mája 2007 prijatého podľa § 6 zákona o ústavnom súde o zjednotení odchylných právnych názorov senátov ústavného súdu sa aj na konanie vo veciach podľa čl. 9 a nasl. ústavného zákona o ochrane verejného záujmu vzťahuje § 25 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sa každý návrh predbežne prerokuje.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z právnej povahy inštitútu predbežného prerokovania návrhu podľa § 25 zákona o ústavnom súde vyplýva, že obdobné právne dôsledky ako potvrdenie napadnutého rozhodnutia má aj odmietnutie návrhu pri jeho predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ku ktorému môže dôjsť aj vtedy, ak ústavný súd zistí, že dôvody, pre ktoré navrhovateľ namieta dotknuté rozhodnutie výboru pre nezlučiteľnosť funkcií, sú zjavne neopodstatnené.

Ako vyplýva z § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde, predmetom konania o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, v rámci ktorého ústavný súd plní funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu niektorého z orgánov uvedených v čl. 9 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu (v prípade navrhovateľky ide o rozhodnutie výboru pre

nezlučiteľnosť funkcií, pozn.), je predovšetkým preskúmanie konania (príp. opomenutia) navrhovateľa ako verejného funkcionára z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Primárnym predpokladom začatia tohto typu konania pred ústavným súdom je existencia rozhodnutia niektorého z orgánov uvedených v čl. 9 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, že niektorí z verejných funkcionárov, ktorí patria do sféry osobnej pôsobnosti označeného ústavného zákona, porušili povinnosti alebo obmedzenia, ktoré im ukladajú ustanovenia ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Ak verejný funkcionár nesúhlasí s rozhodnutím, môže v zmysle čl. 10 ods. 2 alebo 3 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu podať ústavnému súdu návrh na preskúmanie takéhoto rozhodnutia, v ktorého výrokovej časti sa (najmä) uvádza, ktorú povinnosť alebo obmedzenie uložené mu týmto ústavným zákonom svojím konaním, príp. nečinnosťou porušil. Doručením návrhu dotknutého verejného funkcionára ústavnému súdu začína pred ústavným súdom konanie o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov upravené v jedenástom oddiele tretej časti zákona o ústavnom súde (§ 73a a § 73b).

Z povahy veci vyplýva, že v konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov leží dôkazné bremeno primárne na dotknutom verejnom funkcionárovi (navrhovateľovi), ktorý k tomu, aby bol v konaní pred ústavným súdom úspešný, musí preukázať, že jeho konanie ako verejného funkcionára nebolo v rozpore s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, teda že povinnosti verejného funkcionára vyplývajúce z tohto ústavného zákona neporušil, a preto nebol dôvod na to, aby bol sankcionovaný napadnutým rozhodnutím, ktorého súčasťou je spravidla aj pokuta.

V súlade s doteraz uvedeným ústavný súd konštatuje, že v tomto konaní pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia výboru pre nezlučiteľnosť funkcií bolo primárne úlohou navrhovateľky, aby preukázala, že povinnosti verejnej funkcionárky vyplývajúce z ústavného zákona o ochrane verejného záujmu neporušila, a preto neexistoval dôvod na to, aby jej bola uložená pokuta.

Ústavný súd považuje za potrebné ďalej zdôrazniť, že podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej navrhovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa navrhovateľ domáha v petite svojho návrhu, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil ako odporcu, príp. porušovateľa jeho práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Uvedený právny záver o viazanosti ústavného súdu návrhom na začatie konania sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na konanie o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, teda na konanie iniciované návrhom navrhovateľky. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že z navrhovateľkou formulovaného návrhu na rozhodnutie vo veci (petitu) vyplýva, že sa od ústavného súdu domáha „zastavenia konania“ z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie výboru pre nezlučiteľnosť funkcií neobsahuje, či „*bolo prijaté najmenej trojpätinovou väčšinou prítomných členov výboru*“. Takto formulovaný petit by uplatnením prísne formalistického prístupu pri preskúmaní ústavnosti napadnutého rozhodnutia výboru pre nezlučiteľnosť funkcií ústavnému súdu bránil po prípadnom zistení, že napadnuté rozhodnutie výboru pre nezlučiteľnosť funkcií je v rozpore s ústavným zákonom, toto rozhodnutie nálezom zrušíť (už citovaný § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde). Aj napriek uvedenému však ústavný súd, uplatňujúc materiálny prístup k ochrane ústavnosti, podrobil napadnuté rozhodnutie výboru pre nezlučiteľnosť funkcií aspoň rámcovému meritórnemu prieskumu z hľadiska dvoch zásadných námietok navrhovateľky, podľa ktorých

- napadnuté rozhodnutie výboru pre nezlučiteľnosť funkcií je v rozpore s čl. 9 ods. 9 ústavného zákona, keďže neobsahuje konštatovanie, že bolo prijaté „*najmenej trojpätinovou väčšinou prítomných členov výboru*“ (ďalej len „prvá námietka“), a

- si povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona splnila, keď písomné oznámenie doručila elektronicky na e-mailovú adresu predsedu výboru pre nezlučiteľnosť funkcií 31. marca 2016 (ďalej len „druhá námietka“).

V súvislosti s argumentáciou navrhovateľky ústavný súd poukazuje na tie ustanovenia ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, ktoré sú relevantné pre rozhodnutie o jej návrhu.

Podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok, v ktorom uvedie,

a) či spĺňa podmienky nezlučiteľnosti výkonu funkcie verejného funkcionára s výkonom iných funkcií, zamestnaní alebo činností podľa čl. 5 ods. 1 a 2,

b) aké zamestnanie vykonáva v pracovnom pomere, obdobnom pracovnom vzťahu alebo štátnozamestnaneckom pomere a akú podnikateľskú činnosť vykonáva popri výkone funkcie verejného funkcionára,

c) aké má funkcie v štátnych orgánoch, v orgánoch územnej samosprávy, v orgánoch právnických osôb vykonávajúcich podnikateľskú činnosť a v orgánoch iných právnických osôb; taktiež uvedie, z ktorých uvádzaných funkcií má príjem, funkčné alebo iné požitky,

d) svoje príjmy dosiahnuté v uplynulom kalendárnom roku z výkonu funkcie verejného funkcionára a z výkonu iných funkcií, zamestnaní alebo činností, v ktorých vykonávaní verejný funkcionár pokračuje aj po ujatí sa výkonu funkcie verejného funkcionára,

e) svoje majetkové pomery a majetkové pomery manžela a neplnoletých detí, ktorí s ním žijú v domácnosti, vrátane osobných údajov v rozsahu titul, meno, priezvisko a adresa trvalého pobytu.

V súlade s čl. 7 ods. 5 písm. e) ústavného zákona oznámenie podľa odseku 1 podáva iný verejný funkcionár určenému výboru Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“).

Podľa čl. 9 ods. 1 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov vykonáva výbor, ak ide o verejných funkcionárov uvedených v čl. 2 ods. 1 písm. a) až n) a t) až zk).

Podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu začne výbor konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov (ďalej len „konanie“) z vlastnej iniciatívy, ak jeho zistenia nasvedčujú tomu, že verejný funkcionár v oznámení podľa čl. 7 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje alebo že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom.

Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo v oznámení podľa čl. 7 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje, rozhodnutie obsahuje výrok, v ktorom sa uvedie, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s týmto ústavným zákonom alebo zákonom, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Rozhodnutie obsahuje aj povinnosť zaplatiť pokutu podľa odseku 10.

V súlade s čl. 9 ods. 9 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu rozhodnutie podľa odseku 6 musí byť prijaté najmenej trojpätinovou väčšinou prítomných členov výboru alebo nadpolovičnou väčšinou členov orgánu podľa odseku 1 písm. b) až d); inak to znamená, že sa konanie zastavuje. Výbor je schopný uznášať sa, ak je prítomná najmenej polovica jeho členov.

Podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pokuta sa ukladá v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára, ak ide o porušenie povinnosti podať oznámenie podľa čl. 7 v lehote ustanovenej v čl. 7.

Pri posudzovaní ústavnej akceptovateľnosti napadnutého rozhodnutia výboru pre nezlučiteľnosť funkcií z hľadiska druhej námietky je úlohou ústavného súdu posúdiť, či si

navrhovateľka splnila povinnosť vyplývajúcu jej z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu riadne a včas. Rozhodujúce je pritom zistenie, či písomné oznámenie bolo v ustanovenej procesnej lehote (do 31. marca 2016) podané výboru pre nezlučiteľnosť funkcií.

Navrhovateľka tvrdí, že lehotu na podanie písomného oznámenia v súlade s čl. 7 ods. 1 ústavného zákona dodržala, keďže toto písomné oznámenie doručila 31. marca 2016 predsedovi výboru pre nezlučiteľnosť funkcií ~ poslancovi [REDACTED] prostredníctvom jeho e-mailovej adresy ([REDACTED]). Úlohou ústavného súdu bolo preto v prvom rade posúdiť, či doručenie písomného oznámenia poslancovi národnej rady, predsedovi výboru pre nezlučiteľnosť funkcií, je spôsobilé vyvolať účinky podania písomného oznámenia výboru pre nezlučiteľnosť funkcií v súlade s čl. 7 ods. 5 písm. e) ústavného zákona.

Ústavný súd konštatuje, že doručenie písomného podania poslancovi národnej rady, aj keď tento zastáva funkciu predsedu výboru pre nezlučiteľnosť funkcií, nie je spôsobilé vyvolať účinky právne perfektného podania v súlade s čl. 7 ods. 5 písm. e) ústavného zákona. Výbor pre nezlučiteľnosť funkcií je, obdobne ako iné výbory národnej rady, iniciatívnym a kontrolným orgánom národnej rady pozostávajúcim z poslancov národnej rady [§ 45 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 350/1996 Z. z. o rokovacom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „rokovací poriadok“)]. Rozhodujúcou pre posúdenie argumentácie navrhovateľky je skutočnosť, že výbor pre nezlučiteľnosť funkcií (obdobne ako iné výbory národnej rady) je kolektívnym orgánom, ktorý prijíma rozhodnutie podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona so súhlasom trojpäťinovej väčšiny prítomných členov v súlade s čl. 9 ods. 9 ústavného zákona.

Z príslušných ustanovení rokovacieho poriadku (§ 49 ods. 1 rokovacieho poriadku) ďalej vyplýva, že predsedovia výborov národnej rady plnia riadiace a reprezentatívne funkcie (zvolávajú a riadia schôdze výboru a zároveň podávajú výboru návrh programu schôdze výboru a spôsob rokovania), ich funkcia však nie je nenahraditeľná (v čase ich

neprítomnosti ich zastupuje v súlade s § 49 ods. 4 rokovacieho poriadku poverený podpredseda výboru). S prihliadnutím na spôsob rozhodovania výboru pre nezlučiteľnosť funkcií, ako aj na samotnú funkciu predsedu výboru pre nezlučiteľnosť funkcií a predovšetkým úlohy, ktoré v súlade s príslušnými právnymi predpismi plní, možno podľa názoru ústavného súdu za právne perfektné považovať len také podanie písomného oznámenia, ktoré je doručené výboru pre nezlučiteľnosť funkcií ako kolektívnemu orgánu, a nie jednotlivým poslancom národnej rady ako jeho členom.

Vzhľadom na tento predbežný záver bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal prípustnosťou elektronického podania písomného oznámenia a jeho právnymi účinkami z hľadiska včasnosti podaného písomného oznámenia pre účely posúdenia, či navrhovateľka splnila svoju povinnosť vyplývajúcu z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona v lehote vyplývajúcej z citovaného ustanovenia.

Keďže jediným právne perfektným podaním písomného oznámenia v súlade s požiadavkami ustanovenými v ústavnom zákone je písomné podanie, ktoré navrhovateľka odovzdala na poštovú prepravu 3. apríla 2016, teda po lehote ustanovenej v ústavnom zákone, je záver výboru pre nezlučiteľnosť funkcií, že navrhovateľka svoju povinnosť vyplývajúcu z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona nesplnila, správny.

V súvislosti s prvou námietkou navrhovateľka argumentuje, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore s čl. 9 ods. 9 ústavného zákona, keďže neobsahuje konštatovanie, že bolo prijaté „*najmenej trojpätinovou väčšinou prítomných členov výboru*“.

Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre zdôrazňuje, že zákonom ustanovená povinnosť orgánov verejnej moci dbať na splnenie zákonom ustanovených náležitostí, nielen výroku ich rozhodnutia (čl. 9 ods. 6 ústavného zákona), ale aj jeho odôvodnenia (vrátane zistenia skutkového stavu a jeho vyhodnotenia v dostatočnom rozsahu) predstavuje nielen jednu zo základných podmienok vydania ústavne konformného rozhodnutia, ale je tiež jedným zo základných znakov ústavou garantovaného postupu, ktorý je v súlade so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“). Tieto požiadavky sa v celom rozsahu vzťahujú aj na rozhodnutia vydané v konaní podľa čl. 9 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu (m. m. IV. ÚS 278/08).

Z čl. 9 ods. 6 ani z čl. 9 ods. 9 ústavného zákona nevyplýva povinnosť, aby napadnuté rozhodnutie výboru pre nezlučiteľnosť obsahovalo konštatovanie, že bolo prijaté trojpäťtinovou väčšinou jeho prítomných členov. Z uvedeného dôvodu formálna absencia tejto skutočnosti na napadnutom rozhodnutí nespôsobuje *eo ipso* jeho ústavnú neudržateľnosť. Táto by bola odôvodnená v prípade nedodržania procesnej podmienky vyplývajúcej z čl. 9 ods. 9 ústavného zákona, podľa ktorého napadnuté rozhodnutie výboru pre nezlučiteľnosť funkcií musí byť prijaté potrebnou väčšinou prítomných členov tohto výboru. Splnenie tejto procesnej podmienky preukazuje v prípade navrhovateľky zápisnica z 3. schôdze Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií zo 16. júna 2016. V súlade s označenou zápisnicou bol výbor uznášaniaschopný, pričom uznesenie č. 39 bolo v konaní vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov č. VP/11/16/K voči navrhovateľke prijaté potrebnou trojpäťtinovou väčšinou.

Za týchto okolností záver výboru pre nezlučiteľnosť funkcií vyjadrený v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorého navrhovateľka tým, že nepodala písomné oznámenie v ustanovenej lehote, porušila povinnosť vyplývajúcu z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, nie je podľa názoru ústavného súdu svojvoľný, príp. zjavne neodôvodnený.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že argumentácia navrhovateľky voči napadnutému rozhodnutiu je nedôvodná, teda nezakladá také dôvody na spochybňovanie napadnutého rozhodnutia výboru pre nezlučiteľnosť funkcií, ktoré by bolo potrebné posúdiť po prípadnom prijatí návrhu na ďalšie konanie. Ústavný súd preto návrh navrhovateľky ako celok odmietol už pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnený.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2016